

«Afterimages», μεταξύ ψευδαίσθησης και πραγματικότητας

Πόσες ταχύτητες χωρούν στον ίδιο πίνακα; Τουλάχιστον δύο αλλάζει μέσα στον ίδιο καμβά η ζωγράφος Κική Κολυμπάρη που παρουσιάζει την ολοκαίνουργια δουλειά της υπό τον τίτλο «Afterimages» στην Αίθουσα Τέχνης Αθηνών (Γλύκωνος 4). Τολμηρές χειρονομίες και εναλλαγές χρωμάτων προκαλούν το βλέμμα να διερευνήσει τον τρόπο που η δημιουργός «έπλασε» τα έργα

της – είτε ακρυλικά σε καμβά, είτε σχέδια από κάρβουνο σε χαρτί – και σε δεύτερο χρόνο να ασχοληθεί με το ίδιο το θέμα. Ποιο είναι αυτό; «Δεν είναι δυνατόν να αναγνωρίσει κανείς πλήρως ποια ακριβώς αντικείμενα και ποιες καταστάσεις είχε η ζωγράφος κατά του όταν ξεκινούσε το έργο. Κάποια από αυτά συμπεριφέρονται σαν τη λέξη που τριγυρίζει στον νου σου αλλά

δεν σου έρχεται τελικά. Παρουσιάζει μια σειρά εικαστικών καταστάσεων που έχουν τις ρίζες τους στην καθημερινότητα αλλά πλέον μετασχηματίστηκαν σε κάτι άλλο. Μια ζωγραφική παρουσία που είναι τόσο ψευδαίσθηση όσο και πραγματικό γεγονός», επισημαίνει ο ολλανδός επιμελητής Τζούριαν Μπένσον, κείμενο του οποίου συνοδεύει την έκθεση, η οποία διαρκεί έως τις 18 Ιουνίου.

Και η εξήγηση της απόφασης της πάμπλουτης Ελεν (Εσι Ντέιβις) να τον πάρει υπό την προστασία της, χαρίζοντάς του την περιουσία της, κάθε άλλο παρά πειστική ήταν. Με δεδομένο ότι η ταινία κινείται σε ένα απολύτως ρεαλιστικό πλαίσιο, αυτά τα ερωτήματα όφειλαν να έχουν τις απαντήσεις τους και να μην αιωρούνται στη δυσάρεστη αυτή ιστορία σαν εκκρεμότητες.

Μια γυναίκα επαγγελματίας δολοφόνος είναι εκείνη που θέλει να εκδικηθεί στην περιπέτεια «**Κώδικας εκδίκησης**» («The protege», ΗΠΑ, 2021), και ο Θεός να φυλάει αυτόν που θα βρεθεί στο διάβα της. Αποφασιστική, αγέλαστη (όχι όμως χωρίς χιούμορ) και εκπαιδευμένη ως μηχανή θανάτου, η ηρωίδα της Μάγκι Κιου πλαισιώνεται από ένα καλό καστ (Σάμιουελ Λ. Τζάκσον, ο μέντορας της εκδικήτριας, και Μάικλ Κίτον, ο ανταγωνιστής της) σε μια προβλέψιμη αλλά εύπεπτη περιπέτεια με τη σφραγίδα του καλού επαγγελματία Μάρτιν Κάμπελ. Δεν χάνεις απολύτως τίποτα αν τη χάσεις και περνάς καλά άπαξ αποφασίσεις να τη δεις.

Η υστερία και η «τρέλα» όπου είναι βυθισμένη η ταινία «**Λούις Γουέιν - Ένας ξεχωριστός κόσμος**» («The electrical life of Lewis Wayne», Αγγλία, 2021) έχουν επιπτώσεις στην ίδια την εξιστόρηση της εκκεντρικής, χαρούμενης, μα συγχρόνως πονεμένης ζωής του Λούις Γουέιν (Μπένεντικτ Κάμπερπατς). Με το ευφάνταστο ζωγραφικό έργο του και το πάθος του για τις δυνατότητες του ηλεκτρικού ρεύματος, ο Γουέιν συνέβαλε ώστε πολύς κόσμος να απαλλαγεί από τις προκαταλήψεις του για τις γάτες και να τις αγαπήσει. Η παρδαλή σκηνοθεσία του Γουίλ Σαρπ, που θαρρείς ότι προσπαθεί να μιμηθεί τον Τιμ Μπάρτον, κουράζει.

Η ταινία «**Σμύρνη μου αγαπημένη**» του Γρηγόρη Καραντινάκη (από τη θεατρική επιτυχία της Μιμής Ντενίση) που επανακυκλοφορεί σε ειδικό μοντάζ για τις θερινές κινηματογραφικές αίθουσες, παραμένει η καλύτερη μέχρι σήμερα κινηματογραφική μεταφορά της θηριωδίας που συνέβη στη Σμύρνη το 1922, με ακριβή (και επίκαιρο) πολιτικό προσανατολισμό και χορταστικό θέαμα. Ενώ για πρώτη φορά στην Ελλάδα προβάλλεται το ρεαλιστικό κοινωνικό δράμα «**Ανοιξη σε ένα μικρό χωριό**» (Xiao Cheng zhi Chun, Κίνα, 1948) του Μου Φέι, που έχει ψηφιστεί ως η καλύτερη κινεζική ταινία που φτιάχτηκε ποτέ.

οποίες διαμορφώνεται η ιστορία μιας προβληματικής τετραμελούς οικογένειας με αφετηρία τη δεκαετία του 1980 και προορισμό τις μέρες μας. Πατέρας, μητέρα, κόρη, γιος – τέσσερις συνθησμένοι άνθρωποι βουτηγμένοι μέσα στη δίνη μιας ποικιλίας σοβαρών ζητημάτων. Η απιστία του συζύγου (Λουίτζι Λο Κάσο), οι απρόβλεπτες, ενίοτε επικίνδυνες αντιδράσεις της συζύγου (Αλμα Ρορβάχερ), η αδυναμία (φυσικά) των παιδιών να επικοινωνήσουν είτε με τον έναν, είτε με τον άλλο γονέα, είτε μεταξύ τους. Η στενάχωρη αλλά ουσιαστική αυτή ταινία δεν σε αφήνει ποτέ σε ησυχία και κατά κάποιο τρόπο κολλά στον λαιμό σαν μπουκιά απελπισίας.

Ο «**Nitram**» (Αυστραλία, 2021) του Τζάστιν Τερζέλ αξίζει κυρίως για τις ερμηνείες των Τζούντι Ντέιβις και Αντονι Λα Πάλια που υποδύονται τους γονείς ενός «προβληματικού» εφήβου, του Νίτραμ (Κέιλεμπ Λόντρι Τζόουνς), κεντρικού προσώπου της ταινίας. Και αξίζουν γιατί τους καταλαβαίνουμε, ταυτιζόμαστε μαζί τους. Πώς μπορούν να διαχειριστούν το άλυτο ψυχικό πρόβλημα του σπλάγχνου τους που τη μια στιγμή είναι τρυφερός, αγαπσιάρης και δοτικός και την άλλη επιθετικός, βίαιος και αυτοκαταστροφικός; Ενα ερώτημα βέβαια που τίθεται στην ταινία είναι για ποιον λόγο ο Νίτραμ κυκλοφορεί ελεύθερος εφόσον ολοφάνερα αποτελεί κίνδυνο για τους γύρω του;

«Ναι» σε διάλογο με... αμετακίνητες θέσεις

Η αρμόδια επιτροπή της UNESCO αποκάλυψε ότι επίκειται συνάντηση Λίνας Μενδώνη - λόρδου Πάρκινσον, ενώ το βρετανικό υπουργείο Πολιτισμού δηλώνει στα «NEA» ότι η θέση του δεν αλλάζει

Σε διάλογο με την Ελλάδα για τα Γλυπτά του Παρθενώνα δέχθηκε, για πρώτη φορά, να προσέλθει η βρετανική κυβέρνηση. Η εξέλιξη αυτή αποτελεί, φαινομενικά, ορόσημο στη διεκδίκηση των αρχαιοελληνικών θησαυρών που άρπαξε ο λόρδος Ελγιν στις αρχές του 19ου αιώνα, καθώς, μέχρι σήμερα, η Βρετανία αρνούταν πεισματικά ακόμη και να συζητήσει το θέμα σε διακυβερνητικό επίπεδο. Ωστόσο, μιλώντας αποκλειστικά στα «NEA», ο εκπρόσωπος της βρετανίδας υπουργού Πολιτισμού έριξε σχεδόν στο... πάτωμα τον πήχυ των προσδοκιών, προτού καν αρχίσει ο διάλογος που οι ίδιοι οι Βρετανοί ζήτησαν, ξεκαθαρίζοντας ότι η θέση της χώρας του δεν έχει αλλάξει στο παραμικρό και ότι το ζήτημα αφορά το Βρετανικό Μουσείο και όχι την κυβέρνηση! Την είδηση περί επικείμενου διμερούς διαλόγου έκανε γνωστή η Διακυβερνητική Επιτροπή της UNESCO για την Επιστροφή Πολιτιστικών Αγαθών (ICPRCP), η οποία συνεδριάζει από χτες, και για τρεις ημέρες, στο Παρίσι. «Το Ηνωμένο Βασίλειο μας ενημέρωσε για την πρότασή του να οργανώσει συνάντηση μεταξύ της ελληνίδας υπουργού Πολιτισμού Λίνας Μενδώνη και του βρετανού υφυπουργού Πολιτισμού λόρδου Πάρκινσον, με την ελπίδα οι ελληνικές Αρχές να απαντήσουν θετικά», αναφέρεται

Ο Βρετανός υφυπουργός Πολιτισμού λόρδος Πάρκινσον πρόκειται να συζητήσει το θέμα των Γλυπτών του Παρθενώνα με την ελληνίδα υπουργό Λίνα Μενδώνη

σε έγγραφο της ICPRCP, στην οποία προστίθεται: «Η Ελλάδα μας ενημέρωσε ότι η πρόταση του Ηνωμένου Βασιλείου εστάλη στην ελληνίδα υπουργό Πολιτισμού στις 29 Απριλίου 2022, έγινε αμέσως αποδεκτή, και η συνάντηση μεταξύ των δύο πλευρών πρόκειται να οριστεί σε εύθετο χρόνο».

«**ΑΜΕΤΑΚΙΝΗΤΟΙ**». «ΤΑ ΝΕΑ» απευθύνθηκαν στην υπουργό Πολιτισμού της Βρετανίας Ναντίν Ντόρις, ρωτώντας την πού σφειλείται αυτή η, φαινομενικά, αλλαγή στάσης. Απαντώντας, χτες το απόγευμα, ο εκπρόσωπός της επικείμενη να βάλει πάγο στις ελπίδες για επανένωση των Γλυπτών: «Η Βρετανία έχει μία πάγια θέση σε αυτό το ζήτημα η οποία δεν έχει αλλάξει: τα Γλυπτά του Παρθενώνα αποκτήθηκαν νομίμως (σ.σ. από τον Ελγιν) σύμφωνα με τους νόμους που ίσχυαν εκείνη την εποχή. Το Βρετανικό Μουσείο λειτουργεί ανεξάρτητα από την κυβέρνηση, χωρίς πολιτικές παρεμβάσεις. Όλες οι αποφάσεις που σχετίζονται με τις συλλογές του λαμβάνονται από τους επιτρόπους του Μουσείου». Πρόκειται για την «κασέτα» που επαναλαμβάνει η Βρετανία, πετώντας το «μπαλάκι» στο Βρετανικό Μουσείο (το οποίο, με τη σειρά του, απορρίπτει το ελληνικό αίτημα). Μιλώντας στα «NEA» χτες το βράδυ, πηγή της Ντάουνινγκ Στριτ επιβεβαίωσε ότι οι Βρετανοί παραμένουν αμετακίνητοι: «Δεν έχει σημειωθεί καμία αλλαγή στη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με τα Γλυπτά του Παρθενώνα και καμία αλλαγή στη φύση της επίσημης επικοινωνίας μας με την Ελλάδα για το θέμα αυτό». Υπενθυμίζεται ότι τον περασμένο Σεπτέμβριο η επιτροπή της UNESCO κάλεσε τη Βρετανία «να προσέλθει σε καλόπιστο διάλογο με την Ελλάδα», αναγνωρίζοντας για πρώτη φορά ότι «το ζήτημα έχει διακυβερνητικό χαρακτήρα και, ως εκ τούτου, η υποχρέωση επιστροφής των Γλυπτών βαρύνει ξεκάθαρα τη βρετανική κυβέρνηση». Τότε, το Λονδίνο κατέστησε σαφές ότι θα αγνοήσει την απόφαση-σταθμό, κάτι που η εκπρόσωπος της χώρας επανέλαβε χτες στη Σύνοδο της ICPRCP. Ελληνική διπλωματική πηγή σχολίασε ότι η Ελλάδα θα προσέλθει στη συνάντηση – άγνωστο πότε θα πραγματοποιηθεί – «καλή τη πίστει, κρατώντας όμως μικρό καλάθι, καθώς δεν αποκλείεται να εξελιχθεί σε διάλογο-παρωδία αν οι Βρετανοί εμφανιστούν αμετακίνητοι». Πρόσθεσε όμως ότι «αποτελεί νίκη της Ελλάδας ότι η Βρετανία «σύρεται» σε διάλογο τον οποίον έως σήμερα απέρριπτε εμμονικά».